

Molnár Krisztina Rita

Biztonságos terek

I.

A barátnóm egy drappruhás,
angol férfitra gondol.
Az illető hű, akár egy komondor,
de csöndesebb. Csak néha szól,
amit mond, mind igaz.
Vigasz már az is, ahogy a karját nyújtja,
ha kilépnek a házból,
hogyan sétálnak vagy egyeneken
valamit, valahol,
nem fontos, a fontos
a drapp szín. Kívül, belül.
Keverve tej, kávé, fahéj és csokoládé.
A végtelen, a fény, a szél.
Tehát a sivatag.
Nem unalmas?
Csak annak, aki soha, sehol nem marad.

II.

A barátnőmnek mutattam egy déli házat.
Vagy kétezer kilométerre innen,
de áradó a fény és a kertje isteni.
Köszegély, azuleók,
hibiszkuszok, narancsliget.
A ház belülről ismerős.
Akár itthon a belső terek.
Nem lennél egyedül? De.
Majdnem olyan, mint itt.
Csak senkit nem ismerek.